

"0000" 000000!

சுபுஹு துொழுதுவிட்டு தனது மளிகை கடையை திறந்த தீ ன் காக்கா காலண்டரில் 10.06.1984 என்ற ததேயை கிழித்துவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தார். பணியாட்கள் சாமான்களை பரத்த ஆரம்பித்தனர். வியாபாரமும் ஆரம்பித்து சபுபுப்பிடித்து ஓய்ந்திருந்த நேரம்.

கடகைக்கு வளையே பதினாந்து வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன் அலங்கோலமாக நின்றிருந்தான். அவனது கோலம் பிச்சை கடைபதாக காக்காவாக்கு தோன்றியது.

"தம்பி இங்கிட்டு வா..!" என்று கபுப்பிட்டு 20 பசைவனை நீட்டினார். வந்தவன் எந்த அசைவமின்றி சூரத்தில்லாமல் "பசிக்கூது..!" என்றான்.

ஓர் வட்டபன்னை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார்.

வாங்கிக் கொண்டு சிலை எத்தனித்தவனிடம் “இங்கயே உட்கார்ந்து சாப்பிடு..!” என்று வளியில் கிடந்த முக்காலியை காட்டினார்.

வீட்டிலிருந்து தத்தண்ணி வரவே அதில் அவனுக்கு ஒரு லோட்டாவில் ஊத்தி கொடுத்துவிட்டு “இன்னொரு வட்டபன்னை சாப்பிடுறியா..!” என்றார்.

“வண்போதும்..” என்றவன் தத்தண்ணியை குடித்துவிட்டு “களைம்புறனே..!” என்றான்,

“இங்கிட்டு வா.. உன்னோட அப்பா அம்மா எங்கே..? ஏன் இப்படி இருக்குறே..?” என்றார் காககா.

“அம்மா இல்ல.. அப்பா இறந்து ஏழு நாளாச்சு..! நாபகத்துல கரியாப்பட்டிணம்..” என்றான். தீன்காககா கண்ணீர் விட்டுவிட்டார். “சரிடாப்பா.. சொந்தக்காரங்க யாரும் இல்லையா..? எங்கே போறே இப்போ..?” என்றார் கரிசனத்துடன்.

“யாரோடவும் இருக்க பிபிக்கல. ஏதாவது வலை தடீ போறனே..!” என்றவனிடம் “நம்ம கடையில் வலை செய்றியா..?” என்று கட்டைக்கவிடம் மகிழ்வாக தலையாட்டினான். “சரி வா.. வீட்டுக்கு போய்ட்டு வருவோம்..” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு சின்றார்.

“ஜொஹரா பீ வி..! இந்த பையனை புதுசா வலைக்கு சரேத்திருக்கனே.. அப்துல்லா கலை சட்டையில் நல்லதா ஒன்னு எடுத்து கொடுங்க.. காலை பசியார இவருக்கு சரேத்து செய்யுங்க..” என்று தன் மனவியிடம் சொல்லிவிட்டு, “என் சின்ன மவனோட கலை சட்டை தருவாங்க.. இப்போதகைக்கு போட்டுக்க, பழசுன்னு எதும் நனைச்சுக்காத, மதியம் புதுசு வாங்கி தரனே..” என்ற காககாவை பார்த்து மகிழ்வா சிரித்தான் மணியன்.

“ஆமா.. உன் பரேர் என்னுன்னு கடைக்வடே இல்ல பாத்தியா.. உன் பரேர் என்ன..?” என்ற காக் காவுக்கு “மணியன்..” என்று பதிலளித்தான் மணி..!

கடவை வேலை, வீட்டு வேலை, வளைய வேலை என்னு மணி சூறுசூறுப்பா வேலை பார்த்து கொண்டிருந்தான். மணியன் வேலையும் வீட்டு சாப்பாடு, அது இதுன்னு கூறவில்லை.. ஓர் மாதமும் ஓடிவிட்டது. “மணியா.. இங்கே வாங்க..!” என்ற அழைத்த காக் காவின்குரலுக்கு “வந்துட்டனே காக் கா..!” என்று வந்து நின்றான் மணியன். இந்தாங்க உங்க சம்பளம் முன்னிறுப்பா..!” என்ற காக் காவிடம் “இப்பணம் வேணாம் காக் கா.. நீங்களே வச்சுக்குங்க.. எனக்கு தவேபட்டும் போது கொடுங்க..!” என்ற மணியனுக்கு, “அப்படியா.. அதுவும் நல்லதுதான்..!” என்று அப்பணத்தை தனியே பத்திரப்படுத்துகிறார்..

காலங்கள் உருண்டோடியது. கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்கள் தாண்டிவிட்டது மணி தீன் காக் காவிடம் வேலைக்கு வந்து. இளைஞனாகி விட்டான். அவனுக்கு திருமணத்திற்கு பொண்ணு பார்க்கணும் என்ற நினைப்பில் இருந்தார் காக் கா.

“காக் கா..! நா மெட்ராஸ் வரையிலும் போகணும்..!” என்று இழுத்தான் மணியன்.. “ஏனப்பா.. இப்ப மெட்ராஸுக்கு..!” என்ற காக் காவிடம், “விஜிபி கோல்டன் பீச்சுன்னு ஒன்னு இருக்காம்.. அதெல்லாம் பார்த்துட்டு மெட்ராஸை சூத்திப் பார்த்துட்டு வரணே.. ஆசையா இருக்கு..!” என்றான் மணியன்.

“உன் வாயிலிருந்து இப்பதான் பா ஆசை என்ற வார்த்தையே வந்திருக்கு.. சரி சரி போய்ட்டு வா..! எவ்வளவு பணம் வேணும்மோ வாங்கிக் க..! ஆனா பத்திரமா போய்ட்டு வரணும்.. வளையத்தியான புள்ள நீ.. அதான் பயமாயிருக்கு..!” என்ற காக் காவிடம் “நா என்ன சின்ன புள்ளையா காக் கா..? அதெல்லாம் பார்த்து போய்ட்டு வந்திடுறனே..! நாளாகக் கு ரயில் கிளம்பவா..?” என்றவனுக்கு “ம்ம்..” என்று அரண்மனை உத்தரவு கொடுத்தார் காக் கா..!

மணியன் புறப்பட்டு சின்ன இன்றோடு பத்து நாளாச்சு.. இன்னும் திரும்பவில்லை என்ற ததொடர்பும் இல்லை. தீன் காக் காவுக்கு கவலையாகிவிட்டது. மெட்ராஸில் அவருக்கு தெரிந்தவர்களையெல்லாம் கொண்டு விசாரித்த வகையில் ஓர் தகவலும் இல்லை. அவரே நேரில் சின்ன மணியன் நாட்கள் மெட்ராஸில் தங்கி அலாந்து திரிந்து விசாரித்து பார்த்துவிட்டார். ஓர் தகவலும் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத்துடன் வீட்டு வந்து சேர்ந்தார்.

மணியா.. மணியா என்று மஃசுக்கு முண்ணு தடவகை கஃப்பிடுபவர்
ஊமையாகிவிட்டதை போல் உணர்ந்தார். அவனது சமீபப் பணத்தை பார்த்து கண்ணீர்
விட்டார். தான் கடனாளியாக போய் விட்டதாக அவரது மனம் ரணமாகியது.

நாட்கள் வாரங்களாகி, மாதங்களாகி, வருடங்களாகவும் உருண்டோடியது. மணியன்
திரும்பவில்லை.

எதிர் கடரை ராமச்சந்திரன் வந்து, “காக்கா.. நா கடையை காலிப்பண்ண போறேன். நீங்க
வாடகைக்கு எடுத்துக்கங்க..!” என்றார். “அப்படியா.. யோசிச்சு சொல்றேன்..!”
என்றார் தீன்காக்கா.

பட்டுக்கோட்டையிலிருந்து பீட்டன் பாக் குவியாபாரி வந்திருந்தார். “காக்கா..
உங்கக்கிட்ட ஒரு யாவார சங்கதி பசேனும்..!” என்று பீடிகை வதைத்தார். “சொல்லுங்க
வரைவ தவேரே..!” என்ற காக்காவிடம், “மச்சினர் பெரிய அளவில் கயிறு கால் மிதியடி
தயாரிக் கும் தொழிற் சாலைய ஆரம்பித் திருக்கிறார். இந்த ஊருக்கு நீங்க தான் மொத்த
வியாபாரம் செய்து கொடுக்கனும்..” என்றார்.
காக்கா யோசித்தார். “அப்படியா..! நாளைய நா நேரில் வரேன். பொருளை பார்த்திட்டு
பசிக்கிடுவோம்..!” என்றார். மகிழ்வோடு விடப் பெற்று சின்றார் வரைவ தவேர்.

மதிய சாப்பாட்டிற்கு வீட்டுக்கு சின்றவர், “ஜொஹரா பீ வி.. எதிர்க்கடை
ராமச்சந்திரன் கடையாகுதாம்.. நம்மள எடுத்துக்க சொல்றார்.. பட்டுக்கோட்டை
வரைவ தவேர் கால் மிதியடி யாவாரம் ஆரம்பிச்சிருக்காராம்.. அதை வாங்கி எதிர் கடையில்
வதைத்து யாவாரம் ஆரம்பிக்கலாமான்னு யோசனையா இருக்கு..!” என்றார். “பாடுப்பட
ஆள் வணை.. பாத் து யோசிச்சு செய்க..!” என்று சொல்லிவிட்டு
அமையாகிவிட்டார் ஜொஹரா..

“இல்ல புள்ள.. மணியன் காசு அப்படியே இருக்கு.. அவனையும் காணோம்.. அதான் அத
ஒரு மூதலீடா போட்டு செய்யலாமன்னு..!” என்று இழுத்தார்.. அவரது எண்ணத்தை
உணர்ந்த ஜொஹராவும் இறவைவிடம் பிரார்த்தித்தார்.

அன்று சாயங்காலமே ராமச்சந்திரனை கஃப்பிட்டு கடகைக்கு அட்வான்ஸை
கொடுத்துவிட்டார். அடுத்த நாள் புறப்பட்டு போய் மிதியடிகளின் தரத்தையும்

அழகையும் கண்டு திருப்தி கொண்டு, வரைவ தவேரின் மதைத்துனரிடம் தோகையையும் கொடுத்து, பொருளை அனுப்பும் படி சொல்லிவிட்டு ஊர் திரும்பினார் தீன் காக்கா..!

அடுத்துத்து வாரங்களில் புதியக்கடை திறக்கப்பட்டது. மிதியடி மட்டுமல்லாமல், கயிறு, கயிறு சார்ந்த பொருட்கள், துணிப்பைகள், ட்ரங்கு பெட்டிகள், தலையணை, பாய் என பல பொருட்களை கொண்டு.

வியாபாரம் சீட்டுப்பிடுக்க இன்னும் பல வகையான பொருட்களை கடையில் இறக்கினார் தீன் காக்கா. நல்ல திருப்தியான வியாபாரம். போதுமான லாபம். தரமான பொருட்கள் என அக்கடை அந்நகரின் ஒரு அடையாளமாக மாறிப் போனது. தீன் காக்காவினால் நம்ப முடியவில்லை அக்கடையின் வளர்ச்சியையும் வியாபாரத்தையும்.

இவ்வாறாக அக்கடையும் ஆரம்பித்து ஏழாண்டுகளை கடந்துவிட்டது.

சுபுஹு தொழுவதுவிட்டு கடையை திறந்து உட்கார்ந்தார் தீன் காக்கா. ஒருவர் தளர்வாக கடையை நோக்கி வருவதை கண்டு, பார்வையை கபீர்மயமாக கினார்..

“மணியா..!” என்று பதட்டமாக சொல்லியவாறு எழுந்தார் காக்கா. மணியனோ வறும்மையான பார்வையை கீழ் நோக்கி சலுத்திக் கொண்டே, “நல்லா இருக்கீங்களா காக்கா..!” என்றான். “என்னாச்சுப்பா உனக்கு..? மெட்ராஸ் போயிட்டு வரவேண்டுமோனவந்தான்.. ஒரு சதீயும் இல்ல.. நா தடோத இடமும் இல்ல.. எங்கே போனே..? என்ன ஆச்சு..? ஒரு கடுதாசி கபீட இல்ல..? தவிச்சு போய்ட்டமேமே மணியா..!” என்றார் காக்கா கண்களில் ஈரத்துடன்.

“சொல்ல முடியா வதேன்கைகள் காக்கா..! ஒரு பெண்ணின் மானத்தை காப்பாத்த போய் கொலை குற்றவாளியாக கப்பட்டு சிறை தண்டனை பெற்றுவிட்டனே காக்கா..! உங்கள் முகத்தை பார்க்கவும் கபீச்சமா இருக்கு காக்கா..!” என்றான் மணியன்.

“அப்படியல்ல மணி.. நீ தப்பு பண்ண மாட்டோ.. நா அறிவனேப்பா..! வா.. உள்ளே வா..!” என்ற காக்காவிடம், “காக்கா.. நா ஒன்னு இல்லாதவனா அப்போ சிறுவனா உங்க முன்னாடி நின்ன மாதிரியே இப்பவும் நிக்கிறனே காக்கா..! என வாலிபம் சிறையில் போச்சு.. மானமும் போச்சு.. உடல் வலிவும் போச்சு.. பசிக்கூது காக்கா..!” என்றான்

கண்ணீ ருடன் மணியன் .

காக் காவும கலங்கிவிட்டார் . “அப்படி சொல்லாதடா மணியா..! நாங்க இல்லையாடா உனக்கு.. இந்தா இத முதல்ல சாப்பிடு..!” என்று பிஸ்கட் பாக்கெட்டை கொடுத்துவிட்டு, ததே தண்ணியை லோட்டாவில் ஊத்தினார் காக் கா.

ததே தண்ணியை குடித்து ஆசுவாசப்படுத்துதிக் கொண்ட மணி, “உங்கள பாக் கணும் போல தோணுச்சு.. பார்த்துட்டனே.. நா களெம்புறனே காக் கா..” என்ற மணியின் பசே சை குறிக் கிட்டவராக, “எங்கப்பா போறே..?” என்றார் காக் கா. “தரெயல காக் கா..! எங்கயோவது..! தரெந் தவர்களைய பாரக் கவகே கப ச்சமா இருக்கு.. சிறகைக் கு போயிட்டி வந்தாலே தப்பு சயெ தவன னுதானே என்று எல்லோரும் நனைப்பாங்க.. என்னால அத தாங்க முடியல காக் கா..! எங்கயோவது போயி..” என்றவனை குறுக்கிட்டி, “போயி..!” என்ற காக் காவுக்கு, “போயி.. ஏதாவது வேலை பாத்து, கிடகை கிறதைய சாப்பிட்டு என்காலத்தைய ஓட்டி முடிச்சுக்கிறனே..!” என்றான் மணியன் கண்களில் கண்ணீ ர் கசிந்தபடி.

“ஏன் அப்படி நனைச்சிட்ட..? நா இல்லையா..? என்னையப் பத்தி நீ என்ன நனைச்சிட்ட..?” என்ற காக் காவுக்கு, “நா அநாதையா வந்தப்போ, என்னைய உங்க வீ ட்ல ஓரூத்தனா நனைச்சு வளர்த்தீ ந்க.. பரெய மனசு காக் கா உங்களுக்கு, நா தான் உங்க பரே கடுக்குற மாதிரி நடந்து போச்சு, ஊரூ எப்படி பசேசுச்சோ..? மறே கொண்டி உங்களுக்கு கஷ்டம் கொடுக்க மனசு வரல காக் கா..? நா எங்கயோச்சும் போறனே..” என்ற மணியனை மறித்து,

“போ.. எங்கே வணாலும் போ.. அதோ அந்த எதிர்ல இருக்குற கடைய உனக்கு சொந்தமானது.. அதைய வித்து காசைய எடுத்துக்கிட்டு போ..!” என்று காக் கா சொன்னதும் திகைத்து அவர்களைக் காட்டிய திசையில் நோக்கினான் மணியன் .

“மணியன் மரெச் சண்ட்ஸ்” என்ற பெயருடன் கடைய பளப்பளத்தது. குழப்பத்துடன் “என்ன காக் கா இது..?” என்ற மணியனுக்கு,

“உன் காசுதான் டா..! பத்து வருசத்துக்கு மலோ நீ உழைச்சதுக்கான சம்பள காகில் நா திறந்த கடைய அது..! அல்லா அதில் அபிவிருத்தியை உண்டாக்கி மலேமலே வளர்த்து இப்போ பெருமரமாவளரந்து நிக் குது.. உன்னோட ஹக்கு மணியா அது..! உனக்கு மட்டுமே சொந்தமானது டா..! இந்தா சாவி..! போ.. போயி கடையைத் தொறந்து கல்லாவால் உக்காரு..! அதுக்கு முன்னாடி வீ ட்டுக்கு போயி குளிச்சிட்டி புது ஆடையா

போட்டுட்டு வா..!" என்று சொல்லிவிட்டு, "எங்களையெல்லாம் விட்டுட்டு போறாராம் லே.." என்று முணங்கிவிட்டு முகத்தை பொய் கோபமாக வைத்துக் கொண்டார் தீன் காக்கா.

மணியனோ திகைத்து மிரண்டு போய் நின்றிருந்தான். "இன்னும் ஏன் நிக்க.. களெம்பு போய் குளிச்சிட்டு வா.. என்ன கடன்காரனாவே வச்சிடலாம்ன்னு முடிவு பன்னிட்டியா..? உன் கடனை அடக்காம நா ஹஜ்ஜுக்கு கட்ட போகாம கடைக்கனே மணியா..! நீ கச்சநாச்சப்படாம பெரும் பாடு பட்டு சம்பாதிச்ச காசு மணியா இது..! சாவிய வாங்கிக்க மணியா..!" என்றார் குரல் தழுதழுக்க..

ஒரு முழுமையான மனிதனாக தீன் காக்காவை கண்டான் மணியன், கண்களில் நீர் சாரை சாரையாக வழிந்தோட...!
ஒரு நபிமொழியை கருவாக கொண்ட சிறுகதை படித்ததில் பிடித்தது

000000000000:

Manoj Bharath

000000 000000 000000000000 0000000000 00000000 000000.

000000000000 000000000000 00000000000000000000 00000000 000000000000.